

ere komme op her i Landet i de senere Aar, hvortil Udgiften ikke kunde have været afholdt af de gamle Statsmidler, hvis Ministeriet havde holdt sig til Thingets finansielle Voteringer. Hvis det havde gjort det, og de 20, vel snart 30 Millioner, som jo ere udtugne mod Folkethingets Afstemninger, ikke vare blevne benyttede paa den Maade, som fket er, saa vilde i Virkeligheden Stillingen have været den, at alle de Forslag af økonomisk Art, som her foreligge, baade Frihavn, Rystbane og mange andre Ting, med yderste Lethed kunde have været afholdte af de gamle Statsindtægter. Men naar Forholdet er det, at vi befinde os i en saadan Tilstand, at dette Thing i Virkeligheden ikke har nogen virkelig Magt og heller ikke nogen forfatningsmæssig Garanti for, at det for Fremtiden vil kunne udøve Magten over Statsmidlerne, saa forekommer det mig, at det vilde være noget underligt at gaa til at bevilge dette. Ja, jeg vil gaa et Skridt videre, jeg vil sige, at det forekommer mig, at; naar man, som det jo i Virkeligheden er Tilfældet paa et Tidspunkt, hvor det store overveiende Flertal af Befolkningen, der har sat Medgang i Militæruddgifterne og Skattelettelse paa sit Program, har holdt sig fra Valg til Valg, og hvor Regjeringen, uagtet dette Program har været ret udbredt heri Landet, har benyttet alle gamle Statsmidler til misbilligede Formaal, nu kommer og forlanger, om jeg maa kalde det, en Præmie for sin Optræden, kommer og forlanger Raadighed over nye Skatter, da er det, synes jeg, ret dristigt. Jeg synes, det er dristigt, naar Stillingen er saaledes, at man overfor alle de Formaal, overfor hvilke man veed, at der er ret venlige Dine heri dette Thing — f. Ex. Rystbane, Frihavn og mange andre Formaal, eller sociale Formaal — ikke anviser anden Vej end nye Skatter og nye Statslaan, mens man derimod overfor de Formaal, hvortil man veed, man ikke kan finde Tilflutning heri Thinget, udtømmer alle Statskassens ophobede Penge, det er Noget, jeg ikke kan se hørt fra, dette spiller en vigtig Rolle. Saa længe vi befinde os i vor nuværende konstitutionelle Tilstand, og saalænge der ikke staffles Garanti for en anden konstitutionel Opfattelse, kan jeg ikke gaa med til at bevilge Ministeriet nye Skatter, om jeg saa maa sige, til Tak for den Fremgangsmaade, det har brugt. Jeg skulde tage meget feil, om ikke i Virkeligheden dette Forslag er udtænkt som et Middel til at befri sig selv og befri de Interesser, man selv har sluttet sig til, for Følgerne af den Politik, man har drevet. Jeg tror, at hvis vi ikke faae nye Skatter, vil det blive overordentlig

vanstelig at vedblive at opretholde de Forsvarsudgifter, vi have heri Landet, idet det nemlig vil vise sig, at Fordringen om særlig sociale Reforme ved et Tryk baade fra Ind- og Udlandet i Virkeligheden vil stige saa stærkt, at man vil blive nødt til at gaa ned, hvor man skal ned, nemlig med Hensyn til Forsvarsudgifterne. Denne Betragtning gjør, at jeg heller ikke særlig føler mig foranlediget til at gaa ind paa dette Forslag. Men dernæst maa jeg sige: Det forekommer mig tillige, at naar man sammenligner dette Things Flertals gamle Standpunkt i Told-sager med dette Forslag, saa er det i Virkeligheden et overordentlig stærkt Skridt mod Folkethinget. Folkethinget har altid stået paa det Standpunkt, at det ønskede Nedsættelse paa Toldloven, der svarede til Krigsskattens Bøf. Folkethingets Standpunkt i Told-sager har fra gammel Tid, i alt Fald for Venstres Bedkommende, været det, at man mente, at Krigsskatten uberettiget blev opretholdt, og at hele Krigsskattens Bøf i Virkeligheden repræsenterede en ikke ringe Portion Nød og Uendighed for Befolkningen, og man mente derfor, at denne Skat enten skulde bruges til Toldnedsættelse eller til sociale Reforme til Fordel for Smaa-manden. Men mod dette stillede den hvi-cerede Finantsminister Kompensation, han stillede den Opfattelse: ingen Skattenedsættelse uden tilsvarende Skatteforøgelse. I nogle Aar gif man paa det, at man samtidig skulde have disse Skattenedsættelse og Skatteforøgelse, men det Standpunkt har i Virkeligheden aldrig været Venstres, men nu er man i Virkeligheden kommet saa vidt, at dette Ministerium stiller Fordring om at faae en Indtægtsforøgelse, uden at der er Tale om, hvorledes det vil gaa med Skattenedsættelse. Jeg tror, at dette er i høi Grad stridende mod dette Things Politik i Told-sager, og jeg tror tillige, at det er overordentlig farligt for dette Thing at gaa ind derpaa. Naar Stillingen er den, at vi have set en finantsiel Praxis, hvorefter en stor Del af Landets Finantslov er bleven fuldkommen administrativ, naar vi have set, at dette har kunnet gaa for sig, uagtet det var en almindelig bekendt Forudsætning fra dette Things Side, at netop de Penge, der opdyngedes i Statskassen, skulde anvendes til økonomiske Foranstaltninger til Landets Bedste og til sociale Formaal; da forekommer det mig at være en overordentlig farlig Ting blot paa ganske løse Ord at overantvorde Ministeriet et stort Pengebeløb til sociale Formaal. Thi hvad mere Garanti faaer man her end for de gamle Statsbesparelser, der ere gaaede ind i Statskass-